

molás útján sem nyert kiegyenlítést. Minthogy a hordókra vonatkozó ügylet még az esetben is, ha ez visszavétel kötelezettsége me'lett történt eladásnak minősíthető is, az ugyanolyan áron történt visszavéte' fo'ytán kétségtelenül storniroztatott, tehát ez az ügylet az 1921 : XXXIX. t.-c. 49. §-a értelmében megszűnt a forgalmi adó tárgya lenni, míg a vételár tényleges befizetése esetén is; és minthogy különben is tényleges befizetés avagy elszámolás útján eszközölt tényleges vételárkiegyenlítés nem történt s a jóváírás, amely nem fizetésképpen a terhelés kiegyenlítésére eszközöltetett, hanem kétségtelenül egyenesen annak könyvelési uton való törlése céljából, ilyenek nyilvánvalóan nem minősíthető, tehát a jelen esetben az említett törvénycikk 31. §-a értelmében adóalapul vehető fizetés egyáltalán nem is történt: az adótárgy és adóalap hiányában kivetett általános forgalmi adót fenntartani nem lehetett.

Az eladott állatnak ráfizetéssel való visszavásárlása állatforgalmi adó alá esik. (Közig. Biróság 8.579/1924. szám.) A megállapított tényállás szerint a panaszos eladott egy tehenet 480.000 koronáért G. N.-nak és azt utóbb 150.000 korona ráfizetéssel, azaz összesen 630.000 koronáért visszavásárolta anélkül, hogy ez után a visszavétel után az állatforgalmi adót leróttá volna. A panaszos panaszában maga is beismerte, hogy az eladott tehenet ráfizetéssel vette vissza, illetve, hogy G. N.-nak a vételtől való elállásáért kártérítést fizetett, amiből nyilvánvaló, hogy itt nem az 1921 : XXXIX. t.-c. 21. §-ának második bekezdésében említett ügyletmeghiúsulásról, hanem egy már fogantatba ment adásvétel után bekövetkezett visszavásárlásról van szó. Ennélfogva a pénzügyigazgatóság jogosan járt el, amidőn az eladott tehennek ráfizetéssel való visszavételét visszavásárlásnak minősítette és ezt a visszavásárlást az említett törvénycikk 17. és 18. §-ai alapján — az eredeti eladási ár és ráfizetés együttes összegéből, mint visszavásárlási árt adóalapul véve — állatforgalmi adó alá vonta.

Ha a vételi jogot szerző fél vételi jogával nem él, az ingatlan vagyonátruházási illeték helyett csak a fokozatos illeték jár. (Közig. Biróság 22.426/1925. sz.)

Az illeték teljes törlésére irányuló részében a panaszosnak hely adható nem volt, mert az 1920 : XXXIX. t.-c. 102. §-ának ötödik bekezdése értelmében abban az esetben, ha szerző felek az ingatlanra vonatkozó vételi joggal nem élnek, az ingatlan vagyonátruházási illeték helyett csupán a fokozatos okirati illeték követelhető, amelynek alapja az ingatlan értéke.

A nem vitás tényállás szerint a panaszos és fia, az illetékkiszabás alapjául szolgált „Optio“-nak címzett okirattal a ..... sz. telekkönyvi betétben ... hrsz. alatt felvett ingatlanra nézve szerzett vételi joggal nem éltek, tehát a fentebb hivatkozott törvényes rendelkezések értelmében fokozatos illetéket tartoznak fizetni.

A kir. pénzügyigazgatóság panaszolt végzésével ezt a fokozatos illetéket az illetéki díjjegyzék 66. tétele a) pontjának bb) alpontja alapján III. fokozat szerint állapította meg.

A kir. pénzügyigazgatóságnak ez a megállapítása téves, mert a hivatkozott díjtétel pont a III. fokozatu illetéket joglemondás esetében a vissztehertől állapítja meg.

Már pedig adott esetben, minthogy a vételi jog az annak gyakorlására kitűzött határidő leteltével önmagától megszűnt, joglemondásról szó nem lehet, hasonlóan visszteherről sem.

De nem alkalmazható a hivatkozott díjtélepont még azért sem, mert a fentebb idézett törvényes rendelkezések értelmében fizetendő fokozatos illetéknek alapja az ingatlan értéke.

Mindezeknél fogva a panaszosnak azt a további panaszbeli